

Синівський обов'язок

Олег Паламарчук

Колись давно, ще за царя Гороха, коли людей було трохи, знищували немічних і старих, які неспроможні вже були приносити користь.

У молодого і дужого Сварга тяжко захворів батько, сивий, мов голубінка. Отож, за тодішнім звичаєм, змайстрував Сварг візок, посадив у нього вітця і потягнув до прірви, куди скидали старих.

Вистачило у Сварга нечулості вчинити таке з батьком. Покинув він біля провалля візок і потихеньку пішов додому. Коли чує — тарахкотить за ним щось. Оглянувся — аж то син його малий дибцяє, візочка тягне.

— Облиш, навіщо ти взяв возика? Він уже нам не потрібний... — здивувався Сварг.

— Як? — глянув на нього допитливо син. — А в чому я буду тебе відвозити до провалля?

Схаменувся тоді Сварг і кинувся до прірви шукати батька в надії порятувати і ще хоч трохи продовжити йому життя.